

«ΕΜΠΝΕΥΣΗ ΑΡΧΑΙΟΥ»

Υδατογραφίες Όλγας Αναστασιάδου

*Κι εγώ, στη μουσική γλυκά δοσμένος
-σα νάχει γκρεμιστεί του χρόνου ο τοίχος-
κοιτώ και βλέπω πίσω από τη μνήμη
[Από το Θίασος στην Εξέδρα του Ορέστη
Αλεξάκη, εκδ. Γαβριηλίδης, Αθήνα 2006, 30]*

Η ζωγράφος Όλγα Αναστασιάδου στα έργα με τίτλο «Έμπνευση Αρχαίου» συσπειρώνει με διακοσμητικές λεπτομέρειες εικόνες του αρχαίου κόσμου, τις οποίες οικειοποιείται. Οι εμπνεύσεις της από το προχριστιανικό ελληνικό παρελθόν υπερβαίνουν το υπαρκτό των απεικονίσεων και εκτοξεύονται στα όρια του εξωτικού και του ονειρικού. Ο καλλιτεχνικός σκοπός της αναδύεται εύστοχα από τη διαχρονική γοητεία του ανθρωποκεντρικού πνεύματος της τέχνης των αρχαίων. Αλλεπάλληλες αναγεννήσεις μορφών από τα μινωικά, τα μυκηναϊκά, τα γεωμετρικά, τα αρχαϊκά, τα κλασικά και τα ελληνιστικά χρόνια παρελαύνουν στους ζωγραφικούς πίνακες με χρώματα ακουαρέλας, δίχως το πέπλο του χρόνου και του πρωτογενούς πλαισίου τους σε ότι αφορά τα τυπολογικά στοιχεία.

Η Όλγα Αναστασιάδου αποδίδει τα έγχρωμα θέματά της με μια γενικευμένη εκλέπτυνση, τεχνική που απομακρύνει τη ζωγράφο από τα πρωτότυπα έργα της έμπνευσης. Ζωντανεύει τα πρόσωπα, επιλέγει τις φωτοσκιάσεις και επινοεί οπτικές θέσεις. Αξιοποιεί μεταχριστιανικά και μετα-αναγεννησιακά κεκτημένα της ζωγραφικής, προκειμένου να τολμήσει τη δική της προσέγγιση και κάποτε κατάδυση στη δεξαμενή των ειδώλων και των υλικών αναπαραστάσεων της φαντασίας των αρχαίων. Οι τεχνικές επιλογές της ακουαρέλας απογειώνουν τα επιμέρους θέματα σε ένα επίπεδο φαντασιακού φωτοστέφανου και ενός λευκού και κενού ορίζοντα. Στην απομόνωσή τους τα έργα βιώνουν σε μian άλλη διάσταση, η οποία επιτυγχάνεται με την κυριαρχία του χρυσού και του επίχρυσου χρώματος. Ίσως απολαμβάνουμε μια κορυφαία φωτεινή ηλιαχτίδα στην παγιωμένη συλλογική αίσθηση περί αρχαίου.

Τα έργα του εικαστικού κύκλου «Έμπνευση Αρχαίου» υπαινίσσονται μια συναισθηματική προτίμηση προς τα θηλυκά στοιχεία κάθε ηλικίας έναντι των ώριμων ή νεανικών αρσενικών. Ο διακριτικός ερωτισμός που αποπνέουν λειτουργεί την ίδια στιγμή ως καταλύτης σε μια τριπλή αποδόμηση : θεϊκή, ηρωική και μνημειακή. Προσπαθώ να πω ότι σπάζοντας το φράγμα του χρόνου και της μνήμης η Όλγα Αναστασιάδου προτείνει αναπλάσματα χωρίς πλέον τις πρωταρχικές νοηματικές αξίες του ιερού, του μυθολογικού πρωταγωνιστή και των αναγνωρισμένων συμβόλων ενός παρωχημένου σύμπαντος. Αντίθετα, ακυρώνοντας τα προκαθορισμένα σχήματα εισάγει τους θεατές της στον δικό της πλανήτη, παρέχοντας το απείκασμα γνώριμων παραστάσεων στον γαλαξία των στοχασμών της εποχής μας. Και η τεχνοτροπία του ρεαλισμού στην εκδοχή της Όλγας Αναστασιάδου εναγκαλίζεται τα καλλιτεχνικά ρεύματα του αρχαίου παρελθόντος, προτρέποντας παραδόξως σε μια μαγεία ιδεαλισμού και ρομαντισμού.

Μάρτιος 2009

Κώστας Σουέρεφ
Δρ. Ιστορίας - Αρχαιολογίας